

SEKA DİRENİŞİNE DESTEK, EKMEĞİMİZE VE VATANIMIZA SAHİP ÇIKMAKTIR

Aydınlık Dergisi, 23 Ocak 2005

Yıldırım Koç

24 Ocak 1980 istikrar tedbirleri açıklandığında, kitlesel bir tepki görmedi. 12 Eylül 1980 darbesi de bir direnişle karşılaşmadı. İşçi sınıfının herhangi bir olumsuzluğa tepki verebilmesi zaman alıyor. Hele işçi sınıfı farklı siyasal eğilimlere bölünmüşse, bu süreç daha da uzuyor.

24 Ocak ve 12 Eylül'ün arkasından yaşanan sessizliğin ve durgunluğun aşılmasında 1986 yılının sonlarındaki Netaş Grevi'nin büyük etkisi oldu. Netaş Grevi öncesinde servis araçlarına binmeden yürüme ve yemek boykotu gibi eylemler, toplu sözleşme görüşmeleri sırasında meşru ve demokratik kitle eylemleri geleneğinin belki de başlangıcını oluşturdu. Ayrıca, işçi sınıfı içinde dayanışmanın gelişmesinde bu grev önemliydi.

1987 grevleri de bir hareketlilik sağladı. Ancak, 1989 Bahar Eylemleri öncesinde özellikle kamu kesimi işçilerini hareketlendiren ve dayanışma davranışlarını güçlendiren olay, 10 bini aşkın SEKA işçisinin 6 Eylül 1988 tarihinde başlattıkları grevdi. Grev, 16 Ocak 1989 tarihine kadar sürdü. SEKA işçileri, 1989 Bahar Eylemlerinin neredeyse habercisi ve öncüsü oldu.

SEKA işçilerinin yaklaşık 130 gün süren bu grevleri, Hükümetin hiç de o kadar güçlü olmadığını, kararlı bir biçimde direnen işçi sınıfının, haksız konumdaki Hükümeti geriletebileceğini göstermesi açısından da son derece önemliydi.

SEKA işçileri, 1988-89 yıllarında ücretlerini artırmak için mücadele ettiler. Daha sonraki yıllarda özelleştirmeye karşı örnek bir mücadele verdiler. Bugün ise İzmit'teki SEKA işçileri yeniden direniyor. Kurban Bayramı'nı evde değil, fabrikada geçiriyorlar. Bu eylemleriyle, hem ekmeklerine sahip çıkıyorlar, hem de Türkiye'nin bir döneminin tek kağıt fabrikasına ve vatanımıza.

SEKA işçilerinin 1988-89 grevi, tarihimizin görmediği kapsamda ve içerikte bir eylem dalgasının habercisi ve öncüsüydü. Bahar Eylemleri ve arkasından gelen eylemlerle, işçilerin sınıf kimliği öne çıktı, siyasal farklılıklar aşıldı, meşru ve demokratik kitle eylemleri geleneği yerleşti.

1989 yılının başlarında ANAP Hükümeti çok güçlü gözüküyordu. Ancak, SEKA grevinin bitmesinden iki ay sonra, yerel seçimlerde büyük bir yenilgi yaşadı. Arkasından da biriken eylem eğilimi eyleme dönüştü.

Bugünkü Hükümet de güçlü gözüküyor. Arkasına ABD emperyalistlerini, Avrupa Birliği emperyalistlerini, yerli tekeli sermayeyi, kitle iletişim araçlarını, çıkar peşindeki bazı okumuşları, bazı saf vatandaşlarımızı almış, istediği gibi davranabiliyormuş gibi gözüküyor. Ancak, içinde ne büyük çelişkileri barındırdığı, her an patlayabilecek bir ekonomik krizin ne kadar büyük sorunlar yaratacağını bilenlerin sayısı çok fazla değil.

Dilerim, SEKA işçileri yeniden öncülük eder. Artan ve daha da artacağını bildiğimiz sorunlar, SEKA işçilerinin eyleminin yaktığı kıvılcımla eyleme dönüşür. İşçi sınıfımız, eylemde örgütlenmede, 1989 Bahar Eylemleri'nde olduğu gibi bir nitelik sıçraması yaşar. Bu kez, siyasallaşma konusunda bir atılım yapar. Yıllar sonra bugünlerin tarihini yazanlar, yine SEKA işçilerini saygıyla anarlar ve SEKA direnişini yeni bir sürecin başlangıcı olarak belirtirler.

Bugün SEKA işçilerine sahip çıkmak, ekmeğimize ve vatanımıza sahip çıkmaktır. Sahi, bu arada nerede uluslararası dayanışma? Hangi uluslararası sendikal örgüt, ekmeği ve vatani

için özelleştirmelere karşı çıkan SEKA işçilerinin yanında? Bazı sendikacılarımızı Avrupa Devleti'nin parasıyla Avrupa'da ağırlayan Avrupa Sendikalar Konfederasyonu mu? Nerede İngiliz işçi sınıfı, Fransız işçi sınıfı, Alman işçi sınıfı, İtalyan işçi sınıfı, Hollanda işçi sınıfı, İsveç işçi sınıfı, Norveç işçi sınıfı, ABD işçi sınıfı, Japon işçi sınıfı? Kendi devletlerinin parasıyla Türkiye'de eğitim semineri düzenleyen ABD, Avrupa ve Japon sendikaları nerede? Bugün SEKA işçisinin yanında olmayacaklar da, ne zaman olacaklar?